

Ordføreren (Ber g): Den høitærede Conſeilspræſident udtalte i Landſtinget angaaende den politiffe Situation: Det gjælder her om Magtſtillingen, hvorvidt Folkethinget med Rette gjør Paatand paa at være i Beſiddelse af den Magt, at det ikke blot kan tilſidſætte Regjeringen, men ogſaa lade være at bekyrre ſig om, hvorledes det andet Thing, Landſtinget, ſtiller ſig overfor Finantsloven. Naar den meget ærede Conſeilspræſident ſiger, at det gjælder om Magtſtillingen, tør jeg ikke modſige ham, thi han maa bedſt vide, hvorom Regjeringen kæmper; men naar han forklarer det, ſom om det var Folkethinget, der vil tilkvinge ſig en Magt eller ſtræber efter en Magt udover den, den er i Beſiddelse af efter Grundloven, da maa der nedlægges Indſigelse mod denne Forklaring. Den ærede Miniſter kom ſenere til at udtale ſig om Folkethinget for nærmere at begrundſe ſin Opfattelse, og fremſatte da, at det er hans Overbeviſning, at Folkethinget mangler Forſtand og Maadehold, og han ſiger endvidere, at „ſaa længe man vedbliver med dette, at forlange, at Folkethinget, og navnlig Folkethingets Finantsudvalg, lad mig ſige, de ledende Medlemmer i Finantsudvalget, ſkulle være de Regjerende i Danmark, ſaa længe gaa vi endnu paa den Vej, der fører til Danmarks Nedeleggelse.“ I ſaadanne Ord har den meget ærede Conſeilspræſident udtalt ſig om Stillingen og om dette Thing paa et andet Sted. Det var den indledende Forhandling, hvorind han ſøgte Spite i Landſtinget for ſine Anſkuelfer i den Kamp, han agtede at indlede mod Folkethinget. Jeg turde derimod ſætte, at der vel neppe gives noget folkevalgt Kammer i Verden, ſom har været ſaa taalmodigt ligeoverfor Regjeringen, ſom det danſke Folkething i de ſenere Aar har været. Det har kunnet ſe ſine Beſlutninger, den ene efter den anden paa de forſkjellige Omraader, tilſidelagte, og har beſuagtet bevilget de ſamme Regjeringer, ved hvis Omſorg diſſe Beſlutninger bleve tilſidelagte, rundelige Midler til fremdeles at kunne regjere i Landet. Samtidig med denne Conſeilspræſidentens Meddeleſe om Folkethingets formentlige Utraa udtalte han ſin beſynderlige Glæde over den berømmelige Mærkepæl fra 1866; han ſkilbrede den paa en ſaadan Maade, at man ſkulde tro, at denne Mærkepæl var bleven ſaa levende, at den havde ſkudt Nødber ned ad for at jordbinde Folkefriheden og Grene opad, ſom bare gyldne Frugter for dem, ſom ved denne Mærkepæl ſkulde have ſæregne Privilegier. I det jeg med diſſe korte Antydninger har paaviſt, at den høitærede Conſeilspræſident ikke har veiledet Landſtinget i den rigtige Opfattelse af Folkethingets Stilling, og allerminſt da, naar han kunde ſige, at Folkethinget har undladt ved Behandlingen af Finantsloven at bekyrre ſig om, hvorledes Landſtinget ønskede Finantsloven, ſkal jeg udtale, at jeg tror, at denne Beſyrmring har været tilſtede for Alle, der have deltaget i Finantslovens Be-

handling, idet denne Behandlings Diemed har været at frembringe en ſaadan Finantslov, ſom kunde tilfredſtille alle berettigede Krav for vort Samfund i dets forſkjellige Afdelinger og Afſtygninger, baade paa det materielle og det aandelige Omraade. Men turde dette ſiges at være den ledende Tanke i dette Things og dets Udvalgs Beſtræbelſer for at frembringe en Finantslov, da ligger deri med Nødvendighed, at man altid har været bekymret for, hvorvidt det andet Thing kunde tage mod den Finantslov, man herfra ſendte det. Dernæſt har den ærede Miniſter omtalt ſin Stilling til Landſtinget. Jeg ſkal ikke udtale mig om de Ytringer, der paa et andet Sted ere ſaldne; men den ærede Miniſter udtalte iforgaars under Behandlingen her, og fremhævede det gjentagne Gange, at nu var det ikke længer Regjeringen, men nu var det Landſtinget, idet han vel erkjendte, eller kunde ſkjønne, at dette Thing ikke havde Noget imod — jeg bruger den ærede Conſeilspræſidentens eget Udtryk, et uparlamentariff Udtryk, ſom jeg ikke ønskede at bruge — at give Regjeringen et Slag i Anſigtet, men at man derved vilde tilføje Landſtinget et lignende Slag, da det, efter den ærede Conſeilspræſidentens Udtalelſer, nu havde gjort felles Sag med Regjeringen og ſtod Side om Side med den imod Folkethinget. Jeg udtalte allerede iforgaars, at denne Opfattelse, ſom er Tanken i den ærede Miniſters Udtalelſer, ikke fremgaar af Forhandlingen i det andet Thing og fra det andet Things Side. Et æret Medlem af Flextallet i det andet Things Finantsudvalg har tværtimod ſagt, at vedkommende Udvalg ikke paa noget Punkt, ſaavidt han kunde ſkjønne, har fremsat Andet, end hvad Regjeringen holdt paa, og gjentagne Gange er det udtalt, at Regjeringen maatte bære Ansvaret for Stillingen. Jeg tror derfor, at vi her under Behandlingen af denne Sag nu idag, ikke kunne tage den Definition op, ſom den meget ærede Conſeilspræſident byder os, at vi her ſtaa mod den høie Regjering og Landſtinget i broderlig Forening, men at, ſaaledes ſom Finantsloven er fremgaaet af Behandlingen i det andet Thing, er det kun den høie Regjering, vi ſtaa ligeoverfor i nærværende Tilfælde, og at Landſtinget kun har fulgt Regjeringen paa Regjeringens eget Anſvar, uden at Landſtinget dermed kan antages at have ſagt ſit ſidſte Ord. Det var nu den høie Regjeringens Stilling ligeoverfor Folkething og Landſting. Den ærede Regjering har dernæſt navnlig i vort ſidſte Møde indtaget en Stilling til § 49 i Grundloven, ſom jeg tør ſige mildt talt er meget uklar. Jeg tør antage, at Forhandlingerne idag ville frembringe ſom Reſultat en aldeles utveindig og klar Fremſtilling af Regjeringens Stilling til en af Grundlovens allervigtigſte Grundpiller § 49. Den ærede Miniſter udtalte om denne Sag i ſit førſte Foredrag blandt Andet, at derſom han ikke ſit Finantsloven ved denne Finantslovbehandling, „derſom